

Muhammed ve Zeytin Ağacı

İftar saati yaklaşınca Muhammed, ekmek almak için mahallelerinde kalan tek fırına gitme niyetiyle evlerinden çıktı. Her akşam futbol oynadıkları arka sokaktaki boş arsada yürüdü. Arkadaşı Hüseyin ve Ahmet'i görüp selam verdi. Çatışmalar sırasında harabeye dönerek yaşanmaz hale gelen ve sahipleri tarafından terk edilen evlerin önünden geçerek ilerledi. Arkadaşlarının anneleri duyunca kızsız bile bu evlerde saklambaç oynamayı o kadar seviyorlardı ki! Saklanacak çok fazla yer vardı. Saklambaç için bir cennetti sanki! Bazen elleri silahlı asker abileri de onlarla oynamak isterlermiş, teyzesi öyle derdi Muhammed'e. Askerler kovalamaya başlayınca Muhammed ve arkadaşları bu harabe evlere saklanırlar, oyuna başlardı. Şimdiye kadar onu hiç bulamamışlardı. Saklanacak çok fazla yer vardı!

Muhammed 6 yaşındaydı, annesini 4 yıl önce sınırdaki gürültülü bir çatışmada kaybettiği günden beri teyzesi bakıyordu ona. Ama onun ne annesinin öldüğünden haberi vardı ne de çatışmadan. O sadece belirsiz bir gürültünün annesini alıp götürdüğüne ve bir gün kavuşacaklarına inanıyordu. Bu hikâyeyi teyzesi anlatmıştı ona. Zaten bildiği tek hikâyeye de buydu. Ne çok isterdi tıpkı arkadaşlarının anneleri gibi uyumadan önce annesi de ona çeşit çeşit hikâyeler anlatsın!

Fırının olduğu sokağa döneceği sırada bir gürültü geldi kulağına. Neler olduğunu anlayamadı, koşarak bir duvarın köşesine çöktü, ağlamaya başladı. Havada uçan alevli toplar görüyor, acı hissediyor, koşuşturma sesleri duyuyordu. Yine saklambaç oynuyor olabileceklerini düşündü. Sanki annesinin sesini duymuştu. Arkasına bakındı. Tek gördüğü yaşlı bir zeytin ağacıydı. Koşa koşa ağacın yanına gitti. Muhammed ufacık boyuyla zeytin ağacının tam karşısında duruyordu. Ağaç da bütün heybetiyle tam Muhammed'in karşısında. Sanki yıllardır tenine kimse değmiyormuş gibi buruşmuş, boynunu bükmüş, dallarını yere eğmişti. Muhammed tırmanmak için bir hamle yaptı, elleriyle ağaca sarılıyormuşçasına tutundu. Ağaç gözlerini açtı, esnedi, yerinden doğruldu. Dalları göğe yükseldi. Muhammedin şaşkınlıktan ellerinin bağı çözülüp yere düşmesine ramak kala zeytin ağacı onu yakasından tutup dallarından birine oturttu.

Muhammed bütün bu yaşadıklarına, ani gürültüye, hissettiği acıya, uykusundan uyanan ağaca bir anlam veremiyor, konuşamıyor, sadece anlamsız sesler çıkarıyordu. Bütün bunların kendi hayal ürünü olduğunu düşündü bir an, fakat hayır! Canlı kanlı bir ağaç onu tutmuş, şimdi de sohbet etmeye çalışıyor! Birden aklına mahallede çocuklarla konuştukları efsaneler geldi ve şaşkınlıkla "Yoksa sen Kudüs'ün ruhu musun?" diye sordu. Hayır, dedi zeytin ağacı gülerek.

“Ben zeytin ağacıyım. Bu dünyaya hiçbir şey yokken hikâyeler diyarından geldim. Geldiğim günden beri burada, kutsal topraklarda, yaşanan her şeyi gördüm. Tek bir görevim var, o da Büyük Hikâye Anlatıcısı’nın bana anlattığı hikâyeleri yanıma gelenlere aktarmak.” Muhammed ağaca tuhaf tuhaf bakınca “Sana kendi hikâyemi anlatmamı ister misin?” diye sordu zeytin ağacı. Dinlemeye aç bu çocuk, konumunu değiştirdi, ardındaki dala yaslandı ve hikâyeler diyarına doğru yola koyuldu.

Zaman zaman içinde, Sina dağı güven içinde. En Büyük Hikâye Anlatıcısı ant ederken incire ve zeytine; bedeni ve saçı kızıl, gözleri mavi, az saçlı ve kısa boylu yiğit bir genç olan Davud, sapanıyla harp zamanı insanların en katı yürekli olan Calût’u öldürdü. Kendisine hikmet verilen bir hükümdar ve peygamber olarak bu toprakları adalet ile yönetmeye başladı. Davud gövdeme yaslanıp o gur ve güzel sesiyle Zebur’u okumaya başladığında insanlar, cinler ve şeytanlar gelip halkalar halinde etrafına dizilir, kuşlar dallarına konup onu dinler, sular akmayı ve rüzgâr esmeyi keser, dağlar sesinden yankılanırdı. Geçimini sağlamak ve savaşın şiddetinden korunmak için demiri hamur gibi yumuşatan kudretiyle geniş zırhlar yapmayı öğrendi. Bir mabet yapmaya niyetlendi ama ömrü yetmedi. Krallığının ve peygamberliğinin varisi olan oğlu Süleyman’a mescidi tamamlamasını vasiyet etti. Ölümünde sonra kuşlar Davud’un bedenini kanatlarıyla gölgelediler.

Süleyman uzun boylu, beyaz tenli, nur yüzlü ve çok saçlıydı. Çoğunlukla beyaz elbise giyer, babası gibi elinin emeğiyle geçinir, hurma yaprağından zenbil örüp satar, arpa ekmeği yerd. Şehrin çevresine beyaz taşlarla bir hisar yaptıktan sonra Beyt’ül Makdis’in inşasına başladı. Ustalar hazırlatıp türlü taşlar yontturdu. Denizlerden çıkarttığı incilerle duvarları süsletti. Süleyman’ın emrindeki cinler, mabedin inşaatında çalışıp yorulunca nefeslenmek için gölgede oturlardı. İnşaat bittikten sonra kurbanlar kesildi, fakir halk doyuruldu, cemaatle ilk namazı da kılındı. Bu mabetten daha süslüsü, güzeli ve parlağı daha önce görülmemişti. Gecenin karanlığını dolunay gibi aydınlatır; insanları, cinleri ve hayvanları cezbederdi.

Süleyman insanlardan, cinlerden ve kuşlardan oluşan ordusu ile birçok ülkeyi fethetmiş, gittiği her yerden şanı şöretiyle dönmüştü. Bir gün kuşu Hüdhüd’den güneşe secde eden Sebe halkının ve melikesinin haberini aldı. Melikeyi davet etmeden önce şöyle sordu halkına; hanginiz Belkis gelmeden evvel tahtını getirir bana? Cinlerden biri “Sen makamından kalkmadan onu getirebilirim.” dediyse de, kitaptan ilimi bulunan kişi “Sen gözünü yummadan onu getiririm” dedi ve bir koşu gidip tahtı getirdi. O kadar hızlı gidip gelmişti ki, yanımdan geçerken dallarım birbirine girdi. Tahtı yanı başında duruyor gören Süleyman ise benimle benzer durumdaydı. Bilahare gelen melike gördüğü mucizeler karşısında acze kapıldı ve teslim

oldu. Refah yıllarının ardından, Süleyman'ın mabedine çekildiği bir gün bir dostu onu ziyarete geldi”

- “Dostu mu?” diye araya girdi Muhammed.

- Evet, kendisini babasının yanına götürmekle görevli olduğunu söylemek için gelmiş, dedi ağaç.

- Senin de dostun var mı? Benim var, isimleri de Ahmet ve Hüseyin.

- “Benim tek dostum Hızır’dır. O da arada görünür, sonra kaybolur. Her geldiğinde beni Tevrat, Zebur, İncil ve Kur’an ile sular; doyup taşarım” diye cevapladı zeytin ağacı. “Devam edeyim mi?” diye sordu, kafa sallamalı bir evet cevabı alınca tekrar konuşmaya başladı.

“Yıllar sonra arkamızdaki mescitte iffetini kale gibi koruyan Meryem isimli bir genç kız, Büyük Hikâye Anlatıcısı'nın ruhundan bir cüz üflemesiyle bir mucize dünyaya getirdi. Konuşmaya minicikken beşikte başlayan oğlu İsa tıpkı doğumu gibi türlü mucizeler göstermeye kadir biriydi. Orta boylu, düz saçlı, küçük yüzlü, geniş göğüslüydü. Âmaları gördürür, alacaları iyileştirir, ölüleri diriltirdi. Türlü yurtlar edinip hastalara şifa verdi. Risalet geldiğindeyse ehli inanmak istemedi. “Ey Meryem oğlu İsa; daha fazla mucize, daha fazla mucize!” dediler. Gösterilen her mucizeyi ise inkâr ettiler. En sonunda onu öldürmeye karar veren halkın ileri gelenleri onu göstermesi için havarilerden biriyle anlaştılar fakat o da ne! Hava karardı, gören gözler görmez oldu. Meryem oğlu İsa'yı öldürdük diye bağırıyorlardı fakat çarmıha gerilen ona benzetilen biriydi. Allah'tan bir ruh ve kelime olan İsa ise ardında son peygamberin müjdesini bırakarak göğe çekildi.

Müjdelenen kişi bizden uzakta yaşar, kendisini görmez ama ününü bilirdik. Bir gece ay doğarken tepelerden, buraya yaklaştığını gördüm. Bineği Burak'tan indi, iplerini gövdeme bağladı. Mescide girip iki rekât namaz kıldı önce. Sonra dostu melek ile yükseldi göğe. Peygamber'in göğe yükselişine şahit oldum. Evet, sıkıntılarla dolu anında Mescidi Aksa'ya ayetlerin bir kısmını görsün diye yürütülen ve göğe çıkartılan bu ümmetin peygamberi Muhammed'di bu. Yukarıya doğru derine iniyor, aşağıya doğru kuyusunda yükseliyordu; görüyordum. Çıktıkça göğsü genişliyor, yükseldikçe dostlarıyla karşılaşıyordu. Kulağına bir şeyler fısıldandı o gün. Gözleri daha önce görmedikleri şeylere şahit tutuldu. Semadan hediyelerle döndü. Dünya bir miktar daha güzelleşti. Yeni bir şehir, yeni bir medeniyet kuruldu. Bu kutsal mekân, Peygamber dostu Ömer vaktinde İslam topraklarına katıldıktan sonra hak ettiği değeri görmeye başladı. İmarlar yapıldı, yıkılanlar onarıldı. Fakat herkesin hak talep ettiği

bu topraklar, bu sefer de haçlılar tarafından istila edilmek üzereydi. Hazırlanan onca ordu, gözü kara bir komutana yenileceğini bilmeden yollara düşmüştü. Gözü kara dedimse, öyle lafla değil. Selahaddin iyi tahsil görmüş, kılıcı Zülfikar yiğit bir delikanlıydı. Karşılaşmalar yapıldı, kılıçlar kuşanıldı. Günler süren kuşatmada Selahaddin her yorulduğunda gövdeme yaslanır ve dinlenirdi gölgemde. Bir Cuma gününde şehir kötü kalplilerden teslim alındı. Hutbeler okutuldu, kurbanlar kesildi. Esirler bile adaletten nasibini aldı. Uzun zaman adaleti tahsis edebilenlerin elinde can buldu bu şehir. Dallarım çiçeklerle süslendi. Kudüs'e bahar geldi. İlk cemre Ağlama Duvarı'na, ikinci cemre Kutsal Kilise'ye, üçüncü cemre Kubbet'üs-Sahra'ya düştü.

Aradan asırlar geçti. Kötü kalpliler emellerine ulaşmak için yeni planlar yapıyordu. Selam Yurdu şehrim yıllar sonra bir kez daha kanlara bulanmak üzereydi. Bu sefer kılıçla, kalkanla değil. Alevli toplarla, gürültülü silahlarla saldırıyorlardı. Her şehit düştüğünde küçük bir çocuk, cennette bir çiçek daha açıyor, kanları güllere renk katıyordu.

Uyuklamaya başlayan küçük Muhammed'e gül fikri cazip gelmiş, bir anda yerinden irkilip "Benim de gülüm var mı cennette?" diye sormuştu.

- "Var tabi. Güllerin seni cennette bekliyor annenle birlikte" dedi zeytin ağacı.

- "Sen benim annemi de mi tanıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla Muhammed.

- "Tanıyorum elbette. Annen Büyük Hikâye Anlatıcısı'nı görmeye gitti."

- "Ya! Peki ya ben, ben de onu görebilecek miyim?"

- "Bu hikâye bitince seni de dostun melek onların yanına götürecek" dedi yaşlı ağaç.

"O zaman çabucak bitirelim" dedi Muhammed heyecanla. Fakat o kadar uykusu gelmişti ki, ne bir diğer cümleyi ne de hikâyenin sonunu dinleyebildi. Ağacının dalları üzerinde uykuya daldı Muhammed. Düşünde Mescidi Aksa'yı gördü. Kırmızı güller bitti toprakta. Kokuları cennete yükselip zeytin ağacının yeni hikâyesine karıştı.

Eser sahibi: Asude Çıraklı

Okul Bilgisi: Çukurova Hümeyra Ökten Kız Anadolu Proje İmam Hatip Lisesi